

РЕШЕНИЕ

№ 5686

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Теодора Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20221100509832 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба**, подадена от ответницата А. М. Т., чрез адв. М. К., срещу решение № 20158059 от 15.07.2021 г. по гр.д. № 31495/2019 г. на СРС, ГО, 124 състав, **в частта**, с която А. М. Т. е осъдена да заплати на Г. Д. И., на основание чл. 79, вр. чл. 284, ал. 2 ЗЗД – сумата 4074,71 лв., получена от ответницата, от името и за сметка на ищеца, по изп.д. № 1712/2018 г. по описа на ЧСИ Р.М., рег. № 7901 КЧСИ, въз основа на пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 14.11.2018 г., ведно със законната лихва от 03.06.2019 г. (подаване на исковата молба) до окончателното ѝ изплащане, и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД – сумата 26,03 лв. обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 11.05.2019 г. – 02.06.2019 г.

С въззивната жалба се поддържа неправилност на първоинстанционното решение поради постановяването му при допуснати съществени процесуални нарушения: допускане на преклудирано доказателствено искане на ищеца за назначаване на съдебнотехническа експертиза и кредитиране на експертното заключение; неправилна преценка на показанията на свидетеля на ответницата. Твърди се и необоснованост на фактическите изводи. Иска се отмяна на решението и отхвърляне на иска. Претендират се разноски за двете инстанции. Прави се възражение да не бъде присъждано адвокатско възнаграждение по чл. 38 ЗА на процесуалния представител на насрещната страна, тъй като не са представени доказателства за

затруднено материално положение на въззиваемия.

С подадения от Г. Д. И., чрез адв. Р. Ш., отговор на въззивната жалба се поддържа правилност на обжалваното решение – твърди се, че същото е постановено в съответствие със съдопроизводствените правила и е обосновано. Иска се потвърждаване на първоинстанционното решение и присъждане на разноски за въззивната инстанция.

Подадена е и **частна жалба** от Г. Д. И., чрез адв. Р. Ш., срещу определение № 20019563 от 08.03.2022 г. по гр.д. № 31495/2019 г. на СРС, ГО, 124 състав, с което е оставена без уважение молбата на ищеца по чл. 248 ГПК. Твърди се, че с оглед уважаването на осъдителните искове извършените във връзка със същите разноски следва да се присъдят в пълен размер, а с оглед отхвърлянето на установителния иск в полза на ответницата следва да бъде присъден само половината от претендирания адвокатски хонорар. Иска се отмяна на обжалваното определение и уважаване на молбата за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските.

Срещу частната жалба е подаден отговор от А. М. Т., чрез адв. М. К., с който се поддържа неоснователност на същата и се иска потвърждаване на обжалваното определение.

Софийският градски съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на решението и прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност, посочени във въззивната жалба, прие следното:

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми.

На осн. чл. 272 ГПК настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, касаещи фактическата и правна страна на спора. В допълнение към изложеното от СРС и като съобрази доводите във въззивното производство, съдът намира следното:

За да се уважи иск с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 284, ал. 2 ЗЗД е необходимо да са налице следните предпоставки: сключен между страните договор за поръчка, по силата на който довереникът-ответник да се е задължил да извърши за сметка на доверителя-ищец възложените му от последния действия, изпълнение на поръчката от страна на довереника, неизпълнение на задължението на довереника да предаде на доверителя всичко, което е получил в изпълнение на поръчката.

В случая от представените договор за правна защита и съдействие и пълномощно от 14.11.2018 г. се установява, че между ищеца Г. Д. И., като доверител, и ответницата А. М. Т., като довереник, е било налице мандатно правоотношение,

съчетано с упълномощаване, по силата на което ответницата е била упълномощена и се е задължила да представлява ищеца пред ЧСИ Р.М., рег. № 790 КЧСИ, при образуване на изпълнително дело при съдебния изпълнител, и да получи от негово име и за негова сметка пари или други ценности, събрани в хода на изпълнителното дело.

Според заключенията на съдебнопочерковите експертизи на вещите лица Валери Костадинов и Сашо Атанасов, подписите за „КЛИЕНТ“ и „УПЪЛНОМОЩИТЕЛ“ в договора за правна защита и съдействие и пълномощното от 14.11.2018 г. са положени от ищеца Г. Д. И..

Ответницата, в изпълнение на задълженията си по договора за поръчка и като пълномощник на ищеца, е получила издадения в полза на ищеца изпълнителен лист от 02.11.2018 г. по гр.д. № 41972/2016 г. на СРС, ГО, 28 състав, и е подала на 14.11.2018 г. молба за образуване на изпълнително производство за принудително събиране на сумите по изпълнителния лист: 744 лв. и 276 лв. – разноси пред СРС, 1079,71 лв. – разноси за въззивното производство и 3000 лв. – разноси пред ВКС, присъдени в полза на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Въз основа на молбата е образувано изп.д. № 20187900401712 по описа на ЧСИ Р.М.. В хода на изпълнителното дело за вискателя Г. И. е била събрана сумата 5299,71 лв., която е била преведена по сметката на процесуалния му представител адв. А. Т.. Тези обстоятелства се установяват от документите, съдържащи се в приложеното копие на изп.д. № 20187900401712 по описа на ЧСИ Р.М..

Страните не спорят, а и от банково извлечение от 30.05.2019 г. се установява, че А. Т., в изпълнение на задължението си по чл. 284, ал. 2 ЗЗД, е превела в полза на Г. И. сумата 1020 лв. – част от получената от негово име сума по изпълнителното дело. Спорно е дали остатъкът от 4279,71 лв. от получената от името на ищеца сума му е предадена от ответницата.

По делото не е установено този остатък да е предаден от ответницата на ищеца или негов пълномощник. Твърдението на А. Т., обективизирано в отговора на исковата молба и във въззивната жалба, че съгласно постигната между нея и Г. И. изрична уговорка, на 13.05.2019 г., в кантората ѝ в гр. София, ул. ****, в присъствието на свидетел, е предала в брой на ищеца, сумата 1079,71 лв. разноси за въззивното производство и сумата 3000 лв. разноси пред ВКС, предмет на изпълнителния лист, е недоказано.

А. Т., в обясненията ѝ, дадени на 06.06.2019 г., по ДП № 513 ЗМИП 5189/2019 г. на СДВР, пр.пр. № 10958/2019 г. на СРП, е направила извънсъдебно признание на неблагоприятния за нея факт, че към 06.06.2019 г. получената от нея по изпълнителното дело, от името на Г. И., сума в размер на 4279,71 лв. не е била предадена на доверителя ѝ (заявила е: „Останалата сума няма да я върна, тъй като тя представлява дължимия адвокатски хонорар.“). Този факт се подкрепя и от останалия

доказателствен материал. Пред съда, в проведените на 04.02.2020 г. и на 18.06.2020 г. открити съдебни заседания, ответницата признава, че никога не е виждала и не е разговаряла с ищеца. Според показанията на свидетелката София И.а, ответницата не е предавала нито на нея, нито лично на баща ѝ процесната парична сума, същата не е била упълномощена от баща си да приема от негово име и за негова сметка плащания от ответницата, а на датата, на която се твърди да е станало предаването на парите, свидетелката е била на работа в СРС. Свидетелката К.И. заявява, че не е присъствала на среща между ответницата и ищеца, на която да са предавани пари.

Заклучението на съдебнотехническата експертиза не следва да бъде обсъждано. Основателно е възражението на ответницата, че същото е било преклудирано, тъй като същото не е било направено до края на първото открито съдебно заседание, когато е било въведено твърдението за предаване на сумата от ответницата на дъщерята на ищеца. А и пребиваването на София И.а в сградата на СРС в работно време само по себе си не изключва възможността срещата с ответницата да е осъществена преди или след това.

Настоящият състав не кредитира показанията на свидетеля С.К., тъй като същите противоречат на останалите по делото писмени и гласни доказателства, както и на извънсъдебното признание на ищцата.

Следва да се посочи, че дори да се приеме, че ответницата А. Т. е предала процесната сума на дъщерята на ищеца София И.а, то с оглед разпоредбата на чл. 75, ал. 1 ЗЗД и обстоятелството, че София И.а не е била упълномощена от баща си да приеме изпълнението и няма данни последният да е потвърдил или да се е възползвал от същото, не би могло да се приеме, че евентуалното плащане на сумата на дъщерята на ищеца освобождава ответницата от задължението ѝ към довереника-упълномощител по чл. 284, ал. 2 ЗЗД.

Предвид изложеното искът по чл. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 284, ал. 2 ЗЗД се явява основателен и подлежи на уважаване в пълния предявен размер от 4074,71 лв.

Основателен е и предявеният от Г. И. против А. Т. иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата 26,03 лв. обезщетение за забавено плащане на главницата 4074,71 лв. за периода 11.05.2019 г. – 02.06.2019 г. С нотариална покана, връчена на ответницата на 07.05.2019 г., на последната е бил предоставен тридневен срок за изпълнение на задължението ѝ по чл. 284, ал. 2 ЗЗД, който е изтекъл на 10.05.2019 г., поради което на 11.05.2019 г. ответницата е изпаднала в забава. Размерът на обезщетението по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за забавено плащане на главницата 4074,71 лв. за периода 11.05.2019 г. – 02.06.2019 г. възлиза на 26,03 лв.

С оглед горното първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в частите, с които исковете по чл. 284, ал. 2 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД са уважени.

По частната жалба на ищеца-въззиваем настоящият състав намира следното:

Същата е допустима. Подадена е от процесуално легитимирано лице, в срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и отговаря на изискванията на чл. 275, ал. 2, вр. чл. 260, чл. 261 ГПК.

Частната жалба е основателна.

При отхвърляне на главния иск, когато има предявен евентуален, съдът се счита сезиран с евентуално съединения иск, като в този случай отговорността за разноси по делото се определя от изхода на делото по евентуалния иск. Когато между същите страни са предявени алтернативно или евентуално съединени иски дължимата такса е една, едно е и адвокатското възнаграждение. В този смисъл е определение № 284 от 6.04.2012 г. по ч. гр. д. № 238/2012 г. на ВКС, IV г. о. В случая са били уважени последният от предявените при условията на евентуалност иски и съединеният с него акцесорен иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът е имал право да му бъдат присъдени всички сторени от него разноси, а претенцията на ответницата по чл. 78, ал. 3 ГПК е била изцяло неоснователна.

Предвид изложеното, обжалваното определение по чл. 248 ГПК следва да бъде отменено, а молбата на ищеца – уважена, като: а) в негова полза бъде присъдена допълнително претендираната сума от 623,48 лв. разноси за разглеждане на делото пред първата инстанция; б) в полза на процесуалния представител на ищеца бъде присъдена, на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 ЗА, допълнително претендираната сума от 572 лв.; в) бъде отменено първоинстанционното решение в частта, с която в полза на ответницата са присъдени, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, разноси в първоинстанционното производство над сумата 250 лв. до сумата 400 лв. платено адвокатско възнаграждение, каквото е било искането на молителя.

Неоснователно е възражението на ответницата за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца, доколкото същото е уговорено под предвидения в чл. 7, ал. 2, т. 2 и ал. 9 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ДВ, бр. 68 от 2020 г.) минимален размер.

Неоснователно е възражението на ответницата, че молбата по чл. 248 ГПК е подадена пред първоинстанционния съд след предвидения в чл. 248, ал. 1 ГПК срок. Първоинстанционното решение е връчено на ищеца на 28.09.2021 г., а молбата е подадена на 07.10.2021 г., тоест в двуседмичния срок за обжалване на решението, изтичащ на 12.10.2021 г.

По разностите, направени от страните пред настоящата инстанция:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК и чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 ЗА в полза на адв. Р. Ш. следва да бъде присъдена претендираната сума от 517,05 лв. Неоснователен е доводът на въззивницата, че не следва да бъде присъждано

адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на насрещната страна по чл. 38 ЗА, тъй като не са представени доказателства за затруднено материално положение на доверителя. По делото не са налични доказателства, изрично и категорично опровергаващи основанието по чл. 38, ал. 2, т. 2 ЗА (установяващи, че лицето, на което е оказана безплатна правна помощ, не е материално затруднено), а и в случая безплатната адвокатска помощ е оказана и на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20158059 от 15.07.2021 г. по гр.д. № 31495/2019 г. на СРС, ГО, 124 състав, **в частта**, с която А. М. Т. е осъдена да заплати на Г. Д. И., на основание чл. 79, вр. чл. 284, ал. 2 ЗЗД – сумата 4074,71 лв., получена от ответницата, от името и за сметка на ищеца, по изп.д. № 1712/2018 г. по описа на ЧСИ Р.М., рег. № 7901 КЧСИ, въз основа на пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 14.11.2018 г., ведно със законната лихва от 03.06.2019 г. (подаване на исковата молба) до окончателното ѝ изплащане, и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД – сумата 26,03 лв. обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 11.05.2019 г. – 02.06.2019г.

ОТМЕНЯ определение № 20019563 от 08.03.2022 г. по гр.д. № 31495/2019 г. на СРС, ГО, 124 състав, **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ решение № 20158053 от 15.07.2021 г. по гр.д. № 31495/2019 г. на СРС, ГО, 124 състав, в частта за разноските като:

- **ОСЪЖДА** А. М. Т., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на ищеца Г. Д. И., ЕГН *****, допълнително сумата 623,48 лв. разноски за разглеждане на делото пред първата инстанция;

- **ОСЪЖДА** А. М. Т., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК и чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 ЗА, да заплати на адвокат Р. В. Ш., личен № 1700520810 към САК, допълнително 572 лв. адвокатско възнаграждение за безплатно осъществяваното процесуално представителство на ищеца пред първата инстанция;

- **ОТМЕНЯ** решение № 20158059 от 15.07.2021 г. по гр.д. № 31495/2019 г. на СРС, ГО, 124 състав, в частта, с която в полза на А. М. Т. са присъдени, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, разноски в първоинстанционното производство над сумата 250 лв. до сумата 400 лв.

ОСЪЖДА А. М. Т., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК и чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 ЗА, да заплати на адвокат Р. В. Ш., личен № 1700520810 към САК сумата 517,05 лв. адвокатско възнаграждение за безплатно осъществяваното за процесуално представителство на ищеца пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____